

Útinapló

Lengyelországi kirándulásról

2019. október 9. 1. nap

Szerda reggel az iskola előtt találkoztunk 04:45-kor, majd 15 perc múlva már úton voltunk Lengyelországba. A buszban utazva megszemlélhettük a távolból Besztercebánya és Zólyom várát, s ismertetőket hallottunk a dicső történelmi múlt nevezetességeiről.

Több óra buszút és pár alvós kép készítése után megérkeztünk a Dunajec mentén, az 1000 éves határnál lévő Nedec várához, a legészakibb magyar várhoz. Ez a vár védte a Magyarországot és Lengyelországot összekötő kereskedelmi utat. Képeket készítettünk a csodás tájról, majd meghallgattuk a felelős osztálytársunk ismertetőjét a várról, amiben mesélt nekünk a magyar családokról akik birtokolták a várat és az izgalmas mondákról, majd felfedeztük a várat belülről is. Megtekintettük az eredeti állapotban megőrzött épületszárnyakat, a várbörtönt, az öregtornyot és a hozzá épített külső és középső várat.

Utazásunkat folytatva meg sem álltunk Orawkáig a Kárpátok északi kapujáig. Az egykori magyar királyság kapujában, a történelmi Árva vármegye településén hozták létre a környék első katolikus templomát, amelynek élére az esztergomi érsek Scsehovics Jánost nevezte ki. A Keresztelő Szent Jánosnak szentelt fatemplomot a magyar szentek templomának is nevezik, amit 1651-ben kezdtek építeni. Azért is volt ez fontos állomás számunkra, mert megtapasztaltuk, hogy a lengyelek példásan őrzik a magyar történelmi emlékeket. A templom falain többek között az árpád-házi szentek (Szent István, Szent László és Szent Imre) mellett Keresztelő Szent János életét megörökítő festmények, a Tízparancsolatból és a bibliából származó jelenetek is fellelhetőek voltak a freskókon. A Felvidéken nincs még egy ilyen színes fatemplom, melynek harangját még IV. Ferdinánd ajándékozta plébániának.

Megtudtuk, hogy 2015 óta a szentendrei Keresztelő Szent János Plébánia baráti kapcsolatot ápol az orawkai testvérplébániával. S ez a kapcsolat tovább mélyült, mivel diákcsere program indult a két plébánia támogatásával. Ez a kis templom is jelképe az 1000 éves lengyel-magyar barátságának.

A német idegenvezetést ügyesebb németes társaink fordították nekünk. Majd kísérő tanárunk szavaival megkezdtük az 5 napos lelki utunkat. Énekeltünk és imádkoztunk az oltár előtt, s egy iskolánk nevével ellátott magyar szalagot kötöttünk a templomkertben álló egyik magyar sírra.

Este 6 körül megérkeztünk a szállásra, Kalwaria Zebrzydowskába, ahol elfoglaltuk a szobáinkat, majd megismerkedtünk a monostor életével. Elfogyasztottuk a vacsorát aztán kezdetét vette az esti beszélgetés és nagy nehezen az alváshoz is eljutottunk.

Kotró Nóra

2019. október 10.: 2. nap

Az osztálykirándulásunk másnapján korán felkeltünk, majd a finom reggeli után útnak indultunk Auschwitz felé. A buszon gyorsan szaladt az idő, miközben egy előzetes ismertetőt hallgattunk idegenvezető tanárunktól és diáktársunktól. Volt bennem egy kis görcs amiatt, hogy hogyan fogom viselni, mennyire lesz esetleg megterhelő. De nagyon kíváncsi is voltam, hiszen

A program támogatója

nagyon sokszor, sok helyen hallottunk már Auschwitzról, mint a náci koncentrációs táborok borzalmas, ikonikus jelképe.

A sors fintora, hogy mikor a parkolóban leszálltunk a buszról, ragyogó napsütéses idő fogadott minket. Mikor a hosszú sorba állás után végre bejutottunk, egy – szerencsére magyar nyelvű – idegenvezetővel végig jártuk a tábor. Egészen egyszerűen elképzelhetetlennek tűnt számomra, hogy valamikor, évtizedekkel ezelőtt, emberek milliói mentek végig azokon az utakon, ahol most mi, és a fal előtt, ahol álltunk, sok-sok ember vesztette életét. Csak meg jobban kézzel foghatóvá tették ezt a tragédiát a -sokszor fél termeket elfoglaló – vitrinek, melyek telis-tele voltak azokkal a használati tárgyakkal, melyeket az emberek magukkal hoztak, majd aztán sosem használhattak. Hatalmas kupacnyi bőrönd, végtelen sok cipő, fésűk, krémek, edények...

A magyar barakk előtt megemlékeztünk az áldozatokról, s szívszaggató volt látni korabeli képeken a bizonyítékát annak, hogy ez valóban megtörtént, és egyszer valóság volt. A régi, fekete fehér képeken a kisgyerekeket, és az idős néniket. Egyszerűen képtelenség felfogni, hogy hogy lehetett valaki ennyire gonosz és kegyetlen. És borzasztóan nyomasztó volt ezt a kegyetlenséget szinte testközelből megtapasztalni. Érdekes volt, hogy az emberekről kiállított nyilvántartó lapok közül többen magyar név szerepelt.

A történelem eme fekete pontja után lelki utunk folytatásaként Wadowice felé indultunk, ahol II. János Pál pápa született. A múzeum, amelyet megnéztünk, gyakorlatilag a lakásuk köré épült, így az egyik állomásaként megnézhattük, hogy milyen körülmények között éltek a családjával gyerekkorában. Sok minden érdekességet megtudtunk a fiatal Karol Wojtyła életéről. A múzeum nagyon szép és igényes volt, kreatív szobrok, domborművek és kisfilmek tették nagyon érdekessé és színessé. Szerintem nagyon jó volt, hogy így kicsit közelebb kerülhetett hozzánk, és szerintem nagyon sok mindent tanulhatunk ettől a fantasztikus embertől.

Utána az osztállyal beültünk egy cukrászdába, és megkóstoltuk a pápai krémest, amiből a helyi legenda szerint a pápa fiatal korában egy versenyen 18 darabot evett meg. A krémes nagyon finom volt, de olyan édes, hogy alig bírtuk megenni.

Ezután kaptunk egy kis szabadidőt még Wadowicében, ami alatt kicsit körül nézhettünk a városban. Egyébként nagyon szép kis város, a főterén például a kövekre rá vannak írva azok az országok és városok, ahol II. János Pál pápasága alatt járt. Nagyon jó volt látni egy Lengyel város kövezetén Magyarországot és Budapestet. Végül a téren álló II. János Pál Pápa szobra előtt tisztelegtünk az ő munkássága előtt.

Az egész napos program után visszatértünk a szállásra. Azért a buszon visszafelé elgondolkodtam, hogy milyen érdekes is Isten teremtménye, az ember. Képes olyan fantasztikus dolgok felépítésére, melyeket például Lengyelországban is láthattunk. Gyönyörű templomokat (pl.: II. János Pál pápa templom) képes létrehozni. De képes arra is, hogy ilyen borzalmas dolgokat is felépítsen, mint például az auschwitz-i haláltábor. Ez azért megdöbbentő. Szerintem ez volt a lelki értelemben vett utazásunk legnagyobb részét felölelő nap. 12 óra alatt megjártunk rettenetes mélységeket és elképesztő magasságokat is.

Pánczél Noémi és Vass Réka

A program támogatója

2019. október 11.: 3.nap

Kirándulásunk 3. napján Krakkó „körte” alakú belvárosát hódítottuk meg. Személy szerint ezt a napot vártam a legjobban, mert a lengyel város korábban már beopta magát a szívembe.

Korán reggel indultunk, és már rögtön a buszon meghallgathattunk egy rövid ismertetőt a városról, így egyből rá is hangolódtunk, majd izgatottan szálltunk le a buszról, ahol megtekinthettük a gyönyörű, monumentális Szent II. János Pál-templomot, amelyet Stanisław Dziwisz krakkói érsek szentelt fel a lengyel pápa számára 2013-ban. Lementünk az altemplomba, vagyis az Erekyék templomába, ahol többek közt megtalálható Szent II. János Pál pápa vérereklyéje egy ampullában, emellett a Papi kápolnában helyezték el azt a kőlapot, amely a lengyel pápa sírjáról származik. Ezután felsétáltunk a felső templomba is, amely falát gyönyörű mozaikok díszítik. Végül megnéztük a Krisztusi lepelről szóló kiállítást is, rendkívül érdekes volt. A templom ezek mellett népszerű a zarándokok körében is.

Második megállónk az Isteni Irgalmasság Bazilika volt. Modern stílusa azonnal magával ragadott, letisztult, meghitt és mindezek mellett hatalmas. Maga II. János Pál szentelt fel 2002-ben. Volt olyan szerencsénk, hogy a reggeli áhítatunkat itt az altemplomban hallgathattuk meg, de ez még nem volt minden hiszen még a templom melletti toronyba is felmehettünk, ahol leírhatatlanul szép kilátás tárult elénk.

Nem is volt más hátra, minthogy bele vessük magunkat a belvárosba. A Wisła folyó mentén el is érkeztünk a következő úticélunkhoz, a Wawel dombon található Wawel Székesegyházhoz, mely a lengyel uralkodók koronázási és temetkezési helyéül szolgált. A katedrális építését a XIV. században fejezték be, és több uralkodó sírköve is megtekinthető benne. (pl.: II. Jagelló Ulászló). Megemlékezésünként Szent Hedvig sírjára magyar szalagot kötöttünk. Megtekintettük a királyi palotát és az udvart, megismertük awaweli sárkány legendáját. Természetesen, ha már itt voltunk nem hagyhattuk ki a Zsigmond-tornyot sem a benne található haranggal, és lenyűgöző kilátással.

Miután kigyönyörködtük magunkat folytattuk utunkat Krakkó gyönyörű utcáin, elhaladva a Szent Péter és Pál templom mellett, majd egyszer csak elénk tárult a város csodálatos főtere a Szent Mária Bazilikával, a Szent Adalbert-templommal és a Posztócsarnokkal együtt. Itt megálltunk lelegtetni a szemünket ezen a sok csodán, és a városháza tornya előtt kaptunk egy kis ismertetőt, arról, hogy mit is látunk most.

Megismerkedhetünk például a Mária templom legendájával, amely szerint a felemás tornyokat egy testvérpár építette, akik egymást próbálták túlszárnyalni, de nem feledkezhetünk meg arról sem, hogy a bazilikát a tatár pusztítás után teljesen újjá kellett építeni, és ebben a gótikus, előcsarnokában barokk stílusában láthatjuk ma is. A tatárok érkezéséről egy trombitás értesítette a várost, az egyik toronyból, de sajnálatos módon kürtszó felénél lelőtték. Az ő tiszteletére játszik el óránként a jellegzetes dallamot, amit természetesen meg is hallgattunk.

Balassi emléktáblája előtt elhaladva a következő állomásunk a Jagelló Egyetem volt, amely Lengyelország legrégebbi és a világ egyik legöregebb egyeteme. Az intézményt III. Kázmér lengyel király alapította 1364-ben. Stílusát tekintve, a sok krakkói épületre jellemző gótikus vonások figyelhetőek meg rajta. Díszudvarán közösen elénekeltük a „Minden mi él...” kezdetű ifjúsági éneket. Következő célpontunk az Assisi Szent Ferenc-bazilika és kolostor volt, melyet még a XIII. században letelepedő ferencesek kezdtek el építeni, stílusát tekintve a városra jellemzően gótikus, néhány helyen neogót részletekkel keveredve. Végül visszasétáltunk a város főterére, ahol szabadon fedezhettük fel a belvárost, és nézhettük meg a

A program támogatója

Posztócsarnokot és a Szent Mária Bazilikát. A nap végén fáradtan tértünk vissza a buszhoz, de szerintem nyugodtan kimondhatom, hogy mindannyian nagyon élveztük a kirándulásunk 3. napját.

Krakkó ismét magával ragadott, és bátran kijelenthetem, hogy később is vissza fogok jönni ide, és végig járom újra ezt a nagyszerű útvonalat. Úgy gondolom, hogy nincs olyan ember a világon, aki Lengyelország kulturális fővárosába csak egyszer látogatna el, hiszen, ha egyszer átéljük ezt a rengeteg csodát, legalább meg egyszer meg akarjuk tapasztalni ezt a fenomenális élményt, és így válunk a város függőjévé.

Gaszner Kata

2019. október 12.: 4. nap

Kirándulásunk negyedik napja egészen mozgalmasan telt. Reggel legelőször ellátogattunk Bem apó szülővárosába, a legmagyarabb városként emlegetett lengyel Tarnowba. Első állomásunk a reneszánsz kisvárosban a település külső részén lévő Bem mauzóleumnál volt, ahol egy diáktársunk és kísérő tanárunk előadásából ismerhettük meg a várost és történetét és Bem apó életét. A mauzóleumnál tisztelegtünk a szabadságharc és a tábornok emléke és munkássága előtt.

A mauzóleum mellett található játszótéren az osztály kis nosztalgiával szórakozhatott a játékokkal. Miután mindenki kihasználta hogy csúszda és mászóka közelében van utunkat a belváros fel vettük. A legmagyarabb reneszánsz kisvárosban felkerestük Bem József szobrát. A magyar téren a himnuszunk eléneklésével és a magyar szalagunk elhelyezésével tisztelegtünk a tábornok és magyar lengyel barátság eszméje előtt.

Ezek után szabad program keretében felfedezhettük a reneszánsz városka belvárosát, valamint a gasztronómiai különlegességeket. Sok helyi ételt lehetett kipróbálni. A legtöbb ételben természetesen valamilyen formában megjelent a káposzta. Az előebédünk után búcsút mondván Tarnownak ellátogattunk a wieliczikai sóbányába.

A híres sóbánya Krakkó mellett található, mely felkerült az UNESCO Világörökségi listájára is. Nagyon nagy szerencsével magyar idegenvezetést kaptunk és így járhattuk be a 13-17. századig működő bányát. Idegenvezetőnkől sok érdekességet, legendát megtudhattunk a bányáról s annak történetéről különböző interaktív kiállítási szobák keretében. Megtekintettük a termekben, tárnákban található faragott sószobrokat, domborműveket és egyéb alkotásokat, mint például a Szent Kinga kápolnát, vagy az Újszövetség jeleneteit. Számomra a legizgalmasabb rész a belső tó volt melyről megtudhattuk, hogy nagyjából 9 méter mélyen van a fenéke.

Mire mindenki kifáradt épp elérkeztünk a pihenős részhez, amikor egy nagy teremben meg tudtunk ebédelni. Mikor kijöttünk az összesen 300 km hosszú bánya mélyéből, aki akart megtekinthette az ajándékboltot, ahol különleges sókészítmények voltak. A wieliczki látogatásunk után a napunk utolsó programjához értünk, melyet a különleges hangulatú krakkói zsidó negyedében töltöttünk. A Schindler listája című film egy-egy jelenete jelent meg előttünk az épületeket látván. A régi zsinagógák -melyekből összesen 6 darab van csak ebben a városnegyedben - megtekintése után a fő térre mentünk. Ennek érdekessége, hogy a közepén egy sokszög alakú épület van melynek ablakain különböző óriási melegszendvicsek kaphatók. Itt az osztály ismét szabadidőt kapott és bejárhatta Krakkó ezen csodás részét, ahol csábítóbbnál csábítóbb kávézókkal, múzeumokkal, galériákkal találkozhattunk.

A program támogatója

Miután mindenki tele ette magát, felültünk a buszunkra és kifáradtan visszamentünk a szállásra. Este nagy beszélgetések és nevetések közt telt el lengyelországi kirándulásunk utolsó estéje, s mindenki boldog mosollyal az arcán aludt el.

Németh Eszter

2019. október 13.: 5.nap

Az 5. nap reggel mindenkinek fájt felkelni, hiszen mindannyian tudtuk, hogy ez az utolsó nap, és természetesen senkinek nem volt kedve hazamenni, ennyi változatos, érdekes program után.

A reggeli előtt mindenki összepakolt és a szobákat kitakarítva átadtuk. Lengyelországi utunk utolsó napja Zakopaneba vezetett. A busz ablakából megtekinthettük a Magas Tátra gyönyörű vonulatait. Libegővel jutottunk fel az 1123 méter magas Gubalowka hegy csúcsára, ahonnan csodálatos panoráma tárult a szemünk elé. Gyönyörű képeket készíthettünk a tájról, majd némi eligazítást és pár óra szabadidőt kaptunk. A szabadidőben felfedezhettük a környéket, az éttermeket, a souvenir boltokat, a hegycsúcson lévő kis kápolnát és az éppen zajló misét, valamint gyönyörködhettünk a szép kilátásban.

A szabadidőnk után összegyűltünk és a libegő melletti füves területem, ahol kísérő tanárunk meghittent mesélt nekünk élményeiről és újabb ismeretekkel gazdagodhattunk.

A következő állomásunkként a II. János Pál Pápa tiszteletére emelt szentélyt a tekintettük meg. II. János Pál Pápa élete és munkássága egész utunkat végig kísérte a magyar és a lengyel közös történelmi emlékek mellett.

A kápolna előtt tanáraink lezárták a kirándulásunkat és a lélekben gazdag utunkat. Végző állomásunk a Fatimai Szűzanya Kegyetemploma volt, amelyet a helybéli hívek építettek hálaadományként a pápa gyógyulásáért. Itt adtunk mi is hálát és mondtunk köszönetet az öt napos kirándulásunk minden percéért.

Köszönjük a Waclaw Felczak Alapítvány támogatását, hiszen Lengyelország nagyon sok közös élményt adott az osztálynak.

Óváry Márton és Weitzinger Zsombor